

Z bolečino v srcu, s sramovanjem in grozo, ki mi je gnala solze v oči, sem opazoval ta prizor. »Vse bomo pisali, vse!« je kričala hči. »Prej bi ne bili, zdaj pa bomo...« Zgrabili sta se za lase in za jopice, se trgali in vpili. Zamizal sem, mrzel pot mi je stopil na čelo, kakor da me obhaja slabost. Budilka, ki je stala na polici nad vrati, je s treskom pala na tla in se razbila. To je ženski toliko streznilo, da sta se izpustili. Gospodinja je s tulečim jokom, da se je slišalo po vsej hiši, planila v vežo. Hči je živčno hlipala, pobrala budilko in jo tresla ob ušesa. »Zdaj vidite, kakšna je«, je jecljala proti babici. »Še pisati da bi ne smeli... Saj v tej hiši ni mogoče več živeti... ni mogoče...« Starka je zmajevala z glavo in ni prenehala vzdihovati. Bilo mi je neizmerno tesno in hudo. Mučil me je občutek sokrivde nekega greha. Rad bi se bil znašel kjerkoli, le ne v tisti hiši. Toda moral sem pisati besede, ki so jim vrele iz razjarjenih duš. »Nikoli več«, sem grenko ponavljal v sebi. (Se nadaljuje)

ČRNI DROGOVI

JOŽA ŠELIGO

*Črni drogovi, črni drogovi,
visoke žice skozi bele oči.
Suha telesa, črni dnevi,
človek na cesti brez moči.*

*Meni je hudo sredi cvetja
v lepi pomladi.
O, vi črni drogovi,
vsaj vi imejte me radi!*

*Monotono brne v vetru drogovi,
vsak je njihov, ki se nanje nasloni.
Drogovi so črni kakor noči
Na njih se ne poznajo sledovi
tisočernih boli.*